

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, zast. JUDr. Martinem Hádkem, advokátem, se sídlem Bartošova 1224/18, Přerov, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2023, č. j. MHMP 353773/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2024, č. j. 2 A 13/2023-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 21 ze dne 5. 9. 2022, č. j. UMCP21/11789/2022/PK, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že jako veřejný funkcionář – vedoucí zaměstnanec 2. stupně řízení - neučinil do 30. 6. 2021 za období od 2. 6. 2020 do 31. 12. 2020 oznámení podle § 12 odst. 2 zákona o střetu zájmů, jehož obsahem je podání oznámení podle § 9, § 10 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 2 téhož zákona. Za tento přestupek mu byl podle § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 23 odst. 3 písm. a) zákona o střetu zájmů uložen správní trest pokuty ve výši 2.000 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí úřadu městské části potvrdil.

[3] Nadepsaným rozsudkem pak Městský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu **kasační stížností**. Městskému soudu vytkl, že nesprávně vyložil § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů v návaznosti na porušení § 12 odst. 2 téhož zákona, když přisvědčil posouzení jednání žalobce jako přestupku ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgány

nesprávně uvážily o škodlivosti činu stěžovatele pro společnost, neboť vzhledem k okolnostem případu nebyla přítomna v takové míře, aby se jednalo o přestupek. Stěžovatel poukázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008, z něhož je patrné, že k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedojde vždy, když je naplněn formální znak. O nedostatečné společenské škodlivosti svědčí i skutečnost, že pojem „nejpozději do“ v oblasti správního práva představuje toliko pořádkovou lhůtu. Smysl a cíl zákona o střetu zájmů nebyl ohrožen a zájmům chráněným zákonem fakticky nevznikla žádná újma. Stěžovatel upozornil, že předchozí záznam byl učiněn řádně a včas a do doby opožděného záznamu se v zaznamenávaných údajích nic nezměnilo. Stěžovatel provedl záznam sice opožděně, ale ještě před zahájením řízení o přestupku a nikdo s výjimkou všeobecně známé osoby pana C. do záznamů stěžovatele nenahlížel.

[5] V návaznosti na společenskou škodlivost skutku by pak měla být odvozována a stanovena i výše uloženého trestu. Výši trestu a jeho odůvodněním se nezabývaly správní orgány ani soud. Výrok o správním trestu je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění nevychází z posouzení kritérií uvedených v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Bez povšimnutí neměla zůstat ani skutečnost, že v době skutku stěžovatele Ministerstvo spravedlnosti ještě neposílalo odpovědným povinným funkcionářům upozornění o jejich povinnosti.

[6] Nedošlo k zohlednění nedůvodných rozdílů při posuzování omisivního jednání spočívajícího ve včasném nevyplnění oznámení různými správními orgány. Konstatování v bodu 31 napadeného rozsudku, že prodleva v oznámení vedla k potřebě uložení pokuty, když by se napomenutí jevílo nedostačující, není nikterak zdůvodněno. Úvaha, proč by v případě stěžovatele napomenutí nedostačovalo, když v desítkách případů napříč republikou buď opožděná oznámení odpovědných funkcionářů nebyla jako přestupek řešena vůbec, nebo byla řešena domluvou, v rozsudku chybí. Uvedené konstatování je proto nepodložené a nepřezkoumatelné.

[7] Žalovaný přisvědčil stěžovateli, že se úřad městské části materiálním znakem, resp. společenskou škodlivostí nezabýval a sám v odůvodnění svého rozhodnutí detailně otázku společenské škodlivosti rozebírá a konstatuje, že materiální znak naplněn byl. Stěžovatel se neztotožnil s názorem městského soudu, podle něhož s ohledem na rozsudek NSS č. j. 6 Ads 134/2017-47 může odvolací orgán odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jeho doplněním. Nebyla naplněna podmínka takového postupu spočívající v tom, že takto může odvolací správní orgán postupovat pouze tehdy, když výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná. Prokazování existence materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, který mu je kladen za vinu, bylo v dané věci stěžejní. Proti doplněným důvodům, v nichž žalovaný spatřoval škodlivost jednání stěžovatele pro společnost, se nemohl stěžovatel odvolat. Stejně jako žalovaný, soud svoje tvrzení o přítomnosti materiálního znaku přestupku neopřel o žádnou úvahu, pouze o fakt, že průběžné oznámení bylo podáno opožděně, aniž by současně vypořádal námitky stěžovatele týkající se důvodů jeho opožděného podání a faktu, že se o oznámení v rozhodné době nikdo nezajímal.

[8] Přestože se stěžovatelovy povinnosti přímo nedotýkaly novelizace zákona o střetu zájmů provedené zákonem č. 216/2018 Sb., která výrazným způsobem omezila oznamovací

pokračování

povinnost co do povinných subjektů a zásadně zpřísnila podmínky ve vztahu k žadatelům o informace, měly správní orgány a městský soud k této skutečnosti přihlédnout. Trestání stěžovatele pokutou je přepjatý formalismus.

[9] Došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť správní orgán neumožnil stěžovateli vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů i městský soud nesprávně uvážily o oprávněnosti, resp. náležitosti omluvy stěžovatele z ústního jednání ve správním řízení. Jednalo se o výjimečné a okolnostem odpovídající pracovní vytížení, a požadavek neodkladnosti omluvy tak byl splněn. Soud dostatečně nezohlednil skutkové okolnosti, za kterých k omluvě došlo. Je běžnou praxí správních orgánů akceptovat v pořadí první omluvu z jednání. Stěžovatel tak v souladu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování mohl spravedlivě předpokládat, že jeho omluva bude akceptována. Jednalo se totiž o první omluvu v dané věci. Tím, že úřad městské části omluvu odmítl, znemožnil stěžovateli se k věci vyjádřit, navrhopat důkazy a seznámit se s podklady pro rozhodnutí, čímž bylo zkráceno právo stěžovatele na spravedlivý proces. S ohledem na zásadu součinnosti měl správní orgán vyzvat stěžovatele k odstranění vady podání, která podle jeho názoru bránila akceptaci omluvy jako důvodné a řádné, a poskytnut mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[10] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] **Nejvyšší správní soud** nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[12] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[13] Stěžovatel především zpochybňuje závěr, že se dopustil předmětného přestupku tím, že není dán jeho materiální znak, resp. společenská škodlivost. Nejvyšší správní soud poukazuje na stěžovatelem zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2009,

č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že lze „obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Otázkou naplnění materiální stránky přestupku je třeba se zabývat právě v hraničních případech (např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018-31, bod 19).

[14] Konkrétně k nepodání oznámení podle zákona o střetu zájmů Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2022, č. j. 9 As 173/2020-32, bod 60, konstatoval, že toto jednání fakticky zabránilo tomu, aby vůči stěžovateli mohla veřejnost uplatňovat své oprávnění seznámit se s obsahem oznámení, které směřuje k větší kontrole veřejnosti nad postupy veřejných funkcionářů, a tím bylo způsobilé narušit zájem chráněný zákonem o střetu zájmů. V tomto ohledu je zcela nerozhodné, že zástupci veřejnosti se nedovolávali vůči stěžovateli ani u příslušných správních orgánů absence jejího oznámení. Taková argumentace přehlíží, že existuje veřejný zájem na možnosti kontroly ze strany veřejnosti, nikoli na jejím vlastním výkonu – jde tedy o ohrožení chráněného zájmu, nikoli nutně o jeho poruchu. Dále v bodu 62 vyslovil, že zákon o střetu zájmů chrání zásadní zájem demokratické společnosti na řádném výkonu veřejné moci a že mechanismus veřejné kontroly spočívající ve zpřístupnění údajů z oznámení podle zákona o střetu zájmů je důležitým nástrojem „hlídačů demokracie“ pro výkon veřejné kontroly.

[15] Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému uvádí, že městský soud v posuzované věci dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel nepodáním oznámení v zákonem stanoveném termínu ohrozil zákonem chráněný zájem zodpovědného a transparentního výkonu veřejné moci, jelikož znemožnil kontrolu veřejnosti způsobem předpokládaným zákonem o střetu zájmů. Jedná se o případ, kdy již naplnění formální stránky přestupku svědčí o jeho společenské škodlivosti. Sám stěžovatel v kasační stížnosti připouští, že oznámení podal opožděně (stěžovatel dne 18. 2. 2022 podal průběžné oznámení za období od 1. 6. 2020 do 1. 6. 2021, které pokrylo i část období, u kterého tato povinnost měla být splněna do 30. 6. 2021, tedy období od 2. 6. 2020 do 31. 12. 2020), tj. dopustil se předmětného přestupku. Protože neobstojí argumentace stěžovatele, že nebyla dána materiální stránka přestupku, není opodstatněná ani jeho výtky, že městský soud nesprávně přisvědčil posouzení jednání stěžovatele ze strany správních orgánů jako přestupku. V návaznosti na to Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil, že smysl a cíl zákona o střetu zájmů nebyl ohrožen, zájmům chráněným tímto zákonem fakticky nevznikla žádná újma a trestání stěžovatele pokutou je přepjatým formalismem. Stěžovatelem zmíněné skutečnosti, že předchozí záznam byl učiněn řádně a včas, do doby opožděného záznamu se v zaznamenávaných údajích nic nezměnilo, oznámení podal ještě před upozorněním správních orgánů, do záznamů stěžovatele s výjimkou pana C. nikdo nenahlížel a typ lhůty pro podání oznámení, nevyvrací naplnění skutkové podstaty přestupku stěžovatelem a jeho společenskou nebezpečnost.

pokračování

[16] Nedůvodné jsou též námitky stěžovatele, že výši uloženého trestu a odůvodněním stanovení jeho výše se nezabýval žádný ze správních orgánů ani soud a výrok o správním trestu je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění nevychází z posouzení kritérií uvedených v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak již správně konstatoval městský soud v bodu v 32 napadeného rozsudku, rozhodnutí o výši uložené pokuty bylo vydáno v souladu se zákonem stanovenými kritérii a je přezkoumatelné. Žalovaný při úvaze o výši pokuty v souladu s § 37 písm. a) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky přihlédl k povaze a závažnosti přestupku a rovněž k polehčujícím okolnostem (dodatečné splnění oznamovací povinnosti a stěžovatelova přestupková zchovalost). Skutečnost, že v době skutku stěžovatele Ministerstvo spravedlnosti ještě neposílalo odpovědným povinným funkcionářům upozornění o jejich povinnosti, stěžovatel v žalobě nezminil, krajský soud se k ní tudíž nemohl vyjádřit a nemůže tak učinit ani Nejvyšší správní soud.

[17] K tvrzení stěžovatele, že nedošlo k zohlednění nedůvodných rozdílů při posuzování omisivního jednání spočívajícího ve včasném neodevzdání oznámení správními orgány, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že stěžovatel toto své tvrzení nijak nedoložil a neoznačil jediný případ, z něhož by vyplývalo porušení § 2 odst. 4 správního řádu správními orgány. Nekonkrétnost tohoto tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl podrobněji zabývat. Neobstojí proto výtky stěžovatele, že v rozsudku městského soudu absentuje úvaha, proč by v případě stěžovatele napomenutí nedostačovalo, když v desítkách případů napříč republikou buď opožděná oznámení odpovědných funkcionářů nebyla jako přestupek řešena vůbec, nebo byla řešena domluvou. Nepřezkoumatelný není ani závěr městského soudu v bodu 31 napadeného rozsudku, že prodleva v oznámení opodstatněně vedla k potřebě uložení pokuty, když by se napomenutí jevílo nedostačujícím. Jedná se o úvahu, kterou městský soud (poukazem na délku prodlení stěžovatele) reagoval na argument, že vzhledem k okolnostem věci by stačilo uložit napomenutí.

[18] Nejvyšší správní soud neshledává nic závadného na odkazu městského soudu na rozsudek NSS č. j. 6 Ads 134/2017-47. Žalovaný podle tohoto rozsudku postupoval, když se vyjádřil k námitkám ohledně absence společenské škodlivosti jednání, které stěžovatel uplatnil v odvolání proti rozhodnutí úřadu městské části. Výrok rozhodnutí úřadu městské části je určitý a věcně správný, neboť je v něm uvedeno, jakého přestupku se stěžovatel dopustil, jaká mu za něj byla uložena sankce a na základě jaké právní úpravy správní orgán o přestupku rozhodl a uložil sankci.

[19] K materiálnímu znaku přestupku se stručně, nicméně dostatečně vyjádřil i městský soud. Po zhodnocení skutkových okolností konstatoval, že jednáním stěžovatele byl naplněn materiální znak předmětného přestupku, a v bodu 31 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatele neomlouvá důvod prodlení podání oznámení, který uváděl v omluvě ze dne 16. 5. 2022 a v doplnění odvolání ze dne 12. 10. 2022 (že nemohl dohledat heslo k přístupu do Centrálního registru oznámení). Stěžovateli totiž nic nebránilo, aby se obrátil na Ministerstvo spravedlnosti s žádostí o sdělení zapomenutého hesla či o vygenerování nového hesla. Ačkoli se městský soud výslovně nevyjádřil k tomu, že se o oznámení stěžovatele v rozhodné době nikdo nezajímal mimo pana C., nemá to za následek nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tato skutečnost nijak nesouvisí s povinností stěžovatele oznámení podat a nemá žádný vliv na to, že se dopustil předmětného přestupku, když za uvedené období tuto svou povinnosti nesplnil. Nejvyšší správní soud v této

souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu, dle níž soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud zohlednil též odkaz stěžovatele na zákon č. 216/2018 Sb., který novelizoval zákon o střetu zájmů. Poukázal na to, že žalobcovy povinnosti se tento zákon nedotýkal, což je naprosto dostačující.

[20] Stěžovatel dovozoval nesprávné uvážení správních orgánů i městského soudu o oprávněnosti, resp. náležitosti omluvy stěžovatele z ústního jednání ve správním řízení. Nejvyšší správní soud k tomu rekapituluje ze spisu, že stěžovateli bylo dne 22. 2. 2022 doručeno Oznámení o zahájení řízení o přestupku z moci úřední a předvolání k ústnímu jednání na den 9. 3. 2022. Z tohoto ústního jednání se stěžovatel dne 3. 3. 2022 telefonicky omluvil z důvodu čerpání dovolené. Opětovné předvolání stěžovatele k ústnímu jednání na den 16. 5. 2022 v 13:00 hod. bylo stěžovateli doručeno dne 2. 5. 2022. Stěžovatel se důvodu „pracovní vytíženosti“ z tohoto ústního jednání omluvil emailem ze dne 16. 5. 2022 odeslaným úřadu městského části v 12:11 hod, v němž se zároveň vyjádřil k věci samé, a podáním z téhož dne s totožným obsahem doručeným do datové schránky úřadu městské části v 12:18 hod.

[21] Městský soud při hodnocení náležitosti omluvy zcela přiléhavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. V něm Nejvyšší správní soud shrnul, že „aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Ve shodě s městským soudem Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci není splněna podmínka bezodkladnosti, neboť omluva byla doručena správnímu orgánu necelou hodinu před nařízeným ústním jednáním. Splněna nebyla ani podmínka doložení důvodu omluvy, neboť nijak nedoložená „pracovní vytíženost“ nepředstavuje závažný důvod omluvy. Úřad městské části tedy nepochybil, když omluvu neakceptoval a provedl ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele.

[22] Nebyl rovněž porušen § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovateli totiž bylo opakované předvolání k ústnímu jednání doručeno poté, co byly do spisu založeny všechny listiny, z nichž úřad městské části vycházel při posouzení věci a v tomto předvolání byl stěžovatel poučen, že má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rámci ústního jednání. Omluvu stěžovatele z tohoto ústního jednání nebylo možné akceptovat, a stěžovatel se tak sám připravil o možnost se ústního jednání zúčastnit a k podkladům se vyjádřit. Stěžovatel se navíc k věci vyjádřil v rámci své omluvy z ústního jednání ze dne 16. 5. 2022. Z rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41, nevyplývá, že je běžnou praxí správních orgánů v pořadí první omluvu ve věci akceptovat. Z tohoto rozsudku především vyplývá, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu

pokračování

orgánu. Omluva stěžovatele ze dne 16. 5. 2022 byla navíc již druhou omluvou stěžovatele z ústního jednání. Nebylo ani na místě, aby úřad městské části stěžovatele vyzýval k odstranění vad omluvy ze dne 16. 5. 2022, která nebyla včasná.

[23] Lze tedy uzavřít, že městský soud věc rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která není rozporná a není ji třeba překonat s ohledem na její nesprávnost. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné hrubé pochybení městského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nelze tedy shledat, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[24] O **náhradě nákladů řízení** soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu